

Innhold

1	Den gåtefulle bretagner.	5
2	Rødt og svart hår.	10
3	Tindebestigere.	14
4	Mannen som vilde arresteres.	17
5	Sobral, reisefører.	21
6	En besynderlig vandring.	25
7	Mer om monsieur.	29
8	Mr. Brint dukker op.	33
9	Bretagnerens souper.	36
10	Monsieurs selvbeherskelse svikter.	40
11	Elsker eller hater?	45
12	En uheldig gjest.	49
13	Katastrofen inntreffer.	53
14	Komedien blir åpenbar.	57
15	Ingeniør Barra.	61
16	Tindebestigerklubbens møte.	65
17	Regnbueboken.	68
18	Spionen.	72
19	Da spionen lo.	76
20	Briljantringen.	80
21	Vi må stjele dokumentene.	83
22	Utenfor banken.	87
23	Boks nr. 21.	90
24	Fellen.	93
25	I lommelyktens flakkende skjær ...	96
26	Tindebestigerne i klemme.	100
27	Et møte i natten.	104
28	Rettferdighetens håndhevere — i to oplag	108
29	En forvirret politimann.	111

30 Det hemmelige dokument.	115
31 Månen.	119
32 Mr. Brints bekjennelse.	123
33 Wampen forsøker også sin lykke.	127
34 Mannen med arret.	132
35 Hatten.	137
36 På Hotell «Stortinget».	141
37 Nær målet.	145
38 Ingeniør Barras håndtrykk.	149
39 Ord mot stål.	153
40 Ingeniør Barra er konsternert.	157
41 Løsningen på gåten.	161
42 Asbjørn Krag hadde nådd sitt mål.	164

Kapittel 25

I lommelyktens flakkende skjær ...

Det var et underlig selskap som beveget sig gjennom den trange korridoren i det flakkende skjær fra lommelykten. I spissen gikk Asbjørn Krag, han var den som kjente veien best. Derefter kom ingeniør Barra. I mellemtiden steg larmen utenfor stadig, og de hissige rop fra politikonstablene hørtes tydeligere og tydeligere. De tre tindebestigere gikk fullstendig uberørt av begivenhetene og henrykket hverandre med minnene om eventyret på Gaurisankar.

— Mine herrer, måtte ingeniør Barra si, vi sitter ikke nå i røkesalongen på en Amerikabåt og oppfrisker gamle minner. Vi befinner oss i en situasjon som det er meget vanskelig å komme helskinnet ut av. Jeg må be dere være klar over vanskelighetene.

— Det er vi også, svarte mr. Fitzpocket, og det er jo disse store vanskeligheter som har fått oss til å huske på de mest spennende sekunder i vårt liv, nemlig da vi femogtyve tusen fot over havet ...

— Stille der, hørtes Asbjørn Krags stemme i mørket foran dem, nå er vi ved trappen.

De var kommet til foten av en smal trapp som slynget sig opover mot en lav dør, seks, syv meter oppe. Ingeniør Barras lommelykt lyste på Asbjørn Krag, som nettop holdt på å åpne døren ved hjelp av en av de mange dirker han alltid bar på sig.

Tindebestigerne så granskende på detektiven. — Hvis han falt ned, sa mr. Crackant-horpe med et nedslående tonefall, så vilde han ikke engang kunne brette benet.

— Den gangen ved Alcobavgrunnen ... fortsatte mr. Fitzpocket.

Men ingeniør Barra hysset på ham. Deroppe fra lød et smell i låsen, Asbjørn Krag hadde fått op døren. Ingeniør Barra skubbet til tindebestigeren.

— Vi kan ikke undgå det, sa mr. Fitzpocket, vi må bestige denne trappen.

Med en beskrivelig gestus av hån og forakt satte tindebestigeren foten på trappens nederste trinn og fortsatte opover. Men de gikk ganske stille og rolig, noe man ikke skulle tro etter deres meningsløse prat. Det lot til at disse merkvverdige, pasjonerte engelskmenn nød situasjonen fordi den inneholdt en selsom og nervepirrende spenning. De kunde alle tydelig høre hvordan politiet arbeidet med å få panserdøren bort, og følelsen av at deres tilintetgjørelse nærmet sig, syntes å sette dem i en stadig større henrykkelse.

Omsider var de alle sammen kommet gjennom døren inn i et kontor hvor hele arrangementet tydet på at bankdireksjonen pleide å holde sine møter der. Midt på det teppebelagte gulv stod et langbord og omkring det noen bekvemme lenestoler. For bordenden stod en praktfull stol i utskåret tre. To lange vinduer, dekket av tykke, elegante portierer førte ut til gårdsplassen. Krag kjente disse vinduene fra sitt tidligere besøk, han visste at de var beskyttet med jernluker. Han hadde derfor ingen betenkeligheter med å tende lyset, og tindebestigerne brøt ut i forbausede rop. Krag stilte sig midt på gulvet og knyttet hendene.

— Det må være absolutt stillhet, sa han forbitret. Jeg svarer ikke for noe hvis herrene støier unødig. Ingen må vite at vi er kommet hit op.

Til Krag forbauselse syntes herrene ikke engang å legge merke til hans ord. De bare så på hverandre og smilte. Derefter stengte de døren etter sig og tok uten videre det store bordet og barriaderte døren med det. Men Krag forbauselse steg ytterligere da de flyttet stolene etter bordet og stilte dem på plass omkring det. Den uutgrunnelig alvorlige mr. Fitzpocket passet med særlig nøyaktighet på at den utskårne stolen blev plasert ved enden av bordet.

Krag var i dette øieblikk litt i villrede med hvordan situasjonen skulde klares. Han hadde tre oppgaver. Han måtte ennå en stund holde stillingen som medlem av Tindebestigernes Klubb for å komme under vær med hvad rette vedkommendes hensikt var. Han måtte videre sørge for å komme i besiddelse av de to dokumentene som nå var ingeniør Barras eiendom: Regnbueboken og det sifret som gav løsningen på dokumentet. Men først og fremst — og ved tanken på det konstaterte Asbjørn Krag det usedvanlige og farlige i sin stilling — først og fremst måtte han opnå at de tilstedeværende medlemmer av klubben undgikk å bli tatt av politiet. Han visste ikke riktig i hvilken grad han kunde regne med de menneskene han nå var sammen med.

Han kjente ingeniør Barra og visste at når en vanskelig situasjon skulde klares, så var han mannen til å gjøre det. Han kjente også monsieur Craonne så godt at han visste han kunde stole på den unge franskmanns kaldblodighet. Men hvad de to andre herrer angikk, så forstod han dem ikke riktig. Nå og da forbauset de ham med sin ro og selvbeherskelse, men i almindelighet følte han sig irritert av deres prat i tide og utide om sine fjelltopper og gamle eventyr. Nå for eksempel stod mr. Fitzpocket og var fullstendig henført av beundring over arrangementet med langbordet, stolene og den rikt utskårne formanns stol. Som om det skulde være tid til å tenke på slikt i en stund som denne.

Disse overveielser tok bare et øieblikk, men plutselig kjente Asbjørn Krag at ingeniør Barras oppmerksomhet i dette lille sekund hadde vært rettet mot ham. Ingeniøren likte å innta maleriske stillinger. Han stod nå liten og likesom sammensunken ved kontorets høie kamin med hendene på ryggen og iakttok sine menn, som en general sin stab.

— Jeg skal si presis hvad De har å gjøre, sa han, idet han kastet et både gjennemtren-
gende og sarkastisk blick på Asbjørn Krag.

Krag svarte bare:

— Si det i hvert fall fort. Vi har liten tid.

— De kan bruke Deres politifløyte og la oss arrestere

— Ganske riktig, svarte Krag, det har jeg også tenkt på.

— Alle vil tro på Dem, ingen vil tro oss.

— De glemmer fullstendig, innskjøt Krag, at jeg har påtatt mig en oppgave, og jeg forsikrer Dem om at jeg akter å løse den.

— Det håper jeg også, sa ingeniøren med lav og truende stemme — i hvert fall vil De neppe få anledning til å gjøre noe annet. Tilsynelatende stoler vi på hverandre. Tilsynelatende har vi samme oppgave. Inntil nå har vi vært venner. Jeg takker Dem. Våre anstrengelser må gå i samme retning. Jeg vil ikke bli stanset i utførelsen av mine planer, og De må ikke kompromittere Dem ved å bli funnet blandt oss som myndighetene nå er på jakt efter. Vi må se å komme ut av dette huset.

— Ja vel, svarte Krag, men uten å falle i politiets hender.

Ingeniøren nikket.

— Bygningen er tydeligvis omringet, sa han, så det blir nok vanskelig.

Han så mot vinduet, men Krag ristet på hodet.

— Jernskodder. Den minste støi og konstablene er her.

— Døren? spurte ingeniøren.

— Fører bare ut til de andre kontorene, svarte Krag, vi kan ikke komme lenger enn til gårdsplassen, og der vrimler det sikkert av politifolk. Det tjener til ingen ting bare å ruse på. Det er ikke på den måten vi skal slippe ut. Vi må komme gjennom fullstendig usett og på en slik måte at ingen setter oss i forbindelse med innbruddet i hvelvet.

— Vi må med andre ord finne på noe, sa ingeniøren.

— Riktig, svarte Krag, og mer enn tre minutter har vi ikke å gjøre på.

Da grep mr. Fitzpocket plutselig inn i forhandlingene:

— Mine herrer, sa han påfallende hurtig, jeg gjør krav på å få disponere over to av disse tre minutter.

— Hvorfor det? spurte Krag utålmodig.

Mr. Fitzpocket tok plass i formannsstolen.

— Jeg ønsker å bruke disse to minuttene til et styremøte, sa han.

— Nåja, svarte Krag irritert, De befinner Dem jo i styreværelset, så hvis De vil bruke tiden til å spille komedie, så gjerne det. Men vi andre har annet å tenke på.

Da så mr. Fitzpocket på ham, og i dette uforstående åpne blikk uttrykte han den pasjonerte og sportsgale engelskmanns forbauselse.

— Mine herrer, sa han, det er ikke denne tilfeldige bank som skal ha møte. Det er Tindebestigernes Klubb hvor jeg har den ære å være viseformann. Formannen er blitt arrestert for et kvarter siden. Men jeg vilde forsømme min plikt om jeg ikke brukte denne anledningen til å holde et møte. Det kommer til å bli en begivenhet som er verd å sidestilles med Alcobavgrunnen og Gaurisankartragedien.

Krag så på den spøkefulle engelskmann og forstod plutselig at han i grunnen ikke var så spøkefull. Han hadde bare oppfattet situasjonens håpløshet og var på det rene med den.